

Druhé obdobie 1948 - 1956

Vojtech MIHÁLIK (1926 - 2001)

Básnik, publicista a prekladateľ, kt. sa narodil v Dolnej Strede. Študoval na gymnáziu a potom na Filozofickej fakulte UK slovenčinu a filozofiu. Pôsobil v rôznych verejných funkciách. V čase tzv. obrodného procesu (2. pol. 60 – tych r.) zastával aj naďalej konzervatívne postoje, ku kt. sa v čase husákovskej normalizácie r. 1969 vrátil a mal svoj podiel na čistkách v Zväze slovenských spisovateľov.

Tvorba:

Ako 14 – 15 – ročný už publikoval svoje prvé básne.

Debutoval v r. 1947 zb. Anjeli – vystúpil v nej proti sociálnemu útlaku, nespravodlivosti, vychádzal z kresťanského humanizmu – kat. moderna. Bol inšpirovaný Rilkeho poéziou.

Ďalšia zb. Plebejská košeľ už začína smerovanie k socialistickému realizmu, ale táto poézia je viacej sociálna ako socialistická. Vracia sa do minulosti, hovorí o osude plebejcov, o ich utláčaní, konfrontuje minulosť s prítomnosťou.

Najvýznamnejšou básňou je **Kronika**. Je písaná v 1.os. sg. – rozpráva žena, kt. prežila obdobie soc. útlakov, chudoby, dožila sa lepšieho života. Práve cez jej spomienky dochádza ku konfrontácii minulosti s prítomnosťou. Hovorí o svojom živote a živote svojich 6 súrodencov, o proletárskej rodine, v ktorej bol osud jednotlivých členov vopred daný. Ona bola najmladšia, túžila po šťastí, lepšom živote, lebo taký svet, kde *jeden miesi a druhý krája chlieb*, nie je spravodlivý. Zachytáva obdobie od R-U cez ČSR do prítomnosti. V závere je to volanie ženy – matky, kt. nechce, aby sa ešte niekedy vrátilo také obdobie biedy, hladu a neslobody.

Jeho zb., v kt. už môžeme vnímať metódu soc. realizmu:

Spievajúce srdce, Vz búrený Jób – básn. skladba, Neumriem na slame, Archimedove kruhy.

60 – te roky – kulminuje jeho tvorba. R. 1963 vydáva zb. Trpký (názov prebral od Tajovského) - Čítanka s. 175.

Sú to príbehy žien, kt. sa musli životom prebijať a dokazovať svoju existenciu a hodnotu.

Poukazuje na to, že ženy často trpia sebeckvom a egoizmom mužov. Okrem práce musia stíhať domácnosť, deti, manžela, a keď sú celkom zodraté, odkopnú ich. Týmto stavom trpia najmä deti – plody lásky, z kt. sa stávajú odhodené kôstky života.

Básnické skladby: Appassionata – ľúbostné verše, kt. však nie sú len o láske, ale aj o živote a vzťahu muža a ženy.

Útek za Orfeom – symbol hudby, umenia. Spomína na detstvo, pomocou irónie sa vysmieva banalitám, kt. ľudia považujú za hodnoty a do protikladu stavia skutočné hodnoty.

Sonety pre tvoju samotu – osobná lyrika, Posledná prvá láska, Trinásť komnata – 13.

pôvodná zbierka, v kt. chcel čitateľom ukázať to, čo ešte neukázal, rekapituluje svoju tvorbu. 1989 – Impertinencie a iné smútky - starnúci básnik sa nevie vyrovnáť snovými skutočnosťami.

1992 – básn. knižka Velebný pán z Maduníc – venoval J. Hollému

1996 – zb. Rodisko – akoby útek pred potrebou vlastnej sebareflexie na pozadí novej reality
Prekladal antickú drámu a poéziu, talian., franc., poľskú, americkú.